

findes i denne Paragraf. Jeg tror ikke, at det er godt muligt at give Reglen anderledes. Man kan ikke indskrænke sig til at paalægge Stadeserstatningsansvar, fordi det meget ofte er Tilfældet, at saadanne Hunde, der have Tilbøjelighed til at fare ud og gjøende forfølge Folk, hvad enten det er Fodgængere eller Folt til Hest eller til Vogns, egentlig ingen Stade anrette. Selv om de faae en Mand's Hest til at løbe et Stykke, uden at han har Magten over den, fordi de fare ud og gjø og nappe den i Benene, selv altsaa om de skræmme Hesten, gaar det tidt af, uden at der egentlig bliver bevirket nogen Stade, som kan medføre Erstatningskrav i Penge. Men paa den anden Side maa det erkjendes, at det er en meget stor Ulempe for Folt, og der kan ikke strides tilstrækkelig ind derimod blot ved at sige: Naar der sker en i Penge vurderlig Stade, skal det erstattes, ellers ikke. Det vil ikke være tilstrækkeligt til at opdrage Folt til at gjøre sig Uleilighed mod at værne deres Hunde af med Sligt eller til at holde dem indenfor deres Gaarde eller øvrige Territorium, naar der kun er Tale om Ansvar i det enkelte Tilfælde, hvor der saaledes er forarsaget en til Penge vurderlig Stade. Derfor tror jeg, at det er nødvendigt, at der maa lægges et Vaand paa denne Uting, at der maa være et Mulktansvar ved Siden af. Det er jo ikke alene, fordi deres Hund gjør, at der kommer til at paahvile Folt dette Ansvar, eller at der bliver paalagt dem Straf, men det er kun, hvor Hunden gjøende forfølger Veisfarende, hvorved man nærmest maa tænke paa at de løbe ud paa Landeveien eller andre Steder udenfor den paagjældende Eendom, og derfor tror jeg heller ikke, det vil have den Virkning, at Folt ikke holde Hunde. Denne Virkning har det i alt Fald ikke havt, hvor Reglen allerede har været givet i Politivedtægter eller deslige, jeg tror ikke, at man kan sige de have haft nogen mærkelig Indflydelse paa Hundeholdet. Men Meningen med Bestemmelsen er jo, at Folt skulle tvinges til at gjøre sig Uleilighed, for at deres Hunde ikke paa denne Maade generer Andre. Den Vædring i stærpende Retning, som indeholdes i Udvalgets Forslag, kan jeg heller ikke have Noget at indvende imod, thi der stilles jo deri Vedkommende det Alternativ at dræbe Hunden eller at holde den hunden, det er altsaa ikke ubetinget paalagt ham at dræbe Hunden, hvad der jo desuden i visse Tilfælde kunde være for haardt. Jeg skal saaledes i det Hele slutte mig til Udvalgets Vædringsforslag, men under alle Omstændigheder anbefaler jeg Sagens videre Fremme,

da jeg tror, at Lovforslaget angaar et nyttigt Anliggende.

Formanden: Den ærede 1ste Lands-
thingsmand for 3die Kreds har Ordet for en
kort Bemærkning.

Lh. Rielsen: Naar et æret Medlem bemærkede, at der jo vilde indtræde Forskjel f. Ex. mellem Skive og Struer, behøver han ikke at gaa saa langt, han behøvede blot at have bemærket, at der vilde indtræde en Forskjel mellem Frederiksberg og det tæt udenfor liggende Distrikt og ligeledes mellem Kjøbstæderne og de udenfor disse liggende Landsbyer. Det vil der, selv om Lovforslaget vedtages. Forøvrigt kan jeg ikke indse, at den ny § 4 vil have den Rytte, som det ærede Medlem troede, den vilde have, nemlig at man saa kunde faae Lov til at færdes mere i Fred paa Veiene for Hundene, thi Følgen vil kun blive den, at de affaffes i enkelte Kommuner, men ikke i andre, saaledes at Hundeholdet i den ene Kommune indskrænkes mere, i den anden mindre, men nogen Ensartethed kan der jo aldeles ikke komme til Veie. Jeg tror forøvrigt, at den Frelse, vi skulle have for Hundene ligger i § 1, i Bestemmelsen om, at Hundene ikke gjøende maa forfølge Folt. Naar den ærede Justitsminister bemærkede, at det ikke vilde føre til nogen snarlig Affæffelse — Politivedtægterne have jo ikke virket saaledes tidligere — vil jeg sige, at selv der, hvor man har Politivedtægter, ligger det maaste i, at Politivedtægterne ikke ganske blive overholdte. Det er et Spørgsmaal om, Politivedtægterne i det Hele taget overholdes strengt nok, og om den bestaaende Lovgivning dog ikke er et tilstrækkeligt Værn mod Hundene. Endnu kun en lille Bemærkning. Naar den ærede Justitsminister anførte, at man kunde faae den første Hund fri paa Landet, at det vilde jeg meget hellere se vedtaget som almindelig Bestemmelse, end jeg vil se det vedtaget, som staar her; thi saa vilde det ogsaa blive ens for hele Landet. Det vilde jeg meget foretrække, og det er maaste en Udvei, der kunde føre til Enighed. Jeg tænker ikke paa Forslaget, saaledes som det foreligger her ved anden Behandling, men jeg tænker naturligvis paa Forslaget saaledes som det muligen bliver vedtaget ved tredie Behandling.

Formanden: Den ærede 2den Lands-
thingsmand for 6te Kreds har Ordet for en
kort Bemærkning.